

[Finansministeren.]

et Underskud paa 10,1 Mill. Kr., hvortil maa lægges forskellige Udgifter, der blev omtalt ved Finanslovforslagets tredje Behandling, Udgifter, der ikke er optaget paa Budgettet, men hvorved man venter, at Underskuddet vil blive bragt op paa ca. 15 Mill. Kr. Hertil maa endvidere lægges ca. 2,3 Mill. Kr. til Kurstab vedrørende Statsgælden, idet denne Post for indeværende Aar kun er opført med 12 Mill. Kr., men maa antages at blive 14,3 Mill. Kr.

Der maa saaledes regnes med, at foruden de ekstra Bevillinger, der fremkommer i Aarets Løb, vil der være en udækket Udgift paa 17—18 Mill. Kr.

Til Gængæld kan der ventes en ikke ringe Stigning af forskellige Indtægtsbeløb. Nationalbankens Afgiftsbeløb til Staten, der er opført med $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., vil stige med ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Skatter paa Indkomst og Formue regnes at ville give 1,3 Mill. Kr., Stempelafgiften ca. 2 Mill. Kr. og den ekstraordinære Arveafgift ca. 2 Mill. Kr. mere end budgetteret. Det skyldes jo en ekstraordinært stor Arveafgift, der falder i dette Aar, og som man ikke havde kunnet regne med, dengang Budgettet blev fastlagt. Selv om man fra enkelte Sider nu vil mene, at Staten skulde have givet Afkald paa denne Arveafgift, maa jeg i Anledning af de Bemærkninger, der er fremsat enkelte Steder, sige, at jeg mente mig ikke berettiget til at lade Staten give Afkald paa en Indtægt paa ca. 5 Mill. Kr. Selv om jeg maa sige, at i Øjeblikket synes det ikke at staa saa daarligt til, kan der alligevel ventes saa mange Udgifter, at Staten maa have Krav paa disse Penge, saa meget mere som dette Forhold, ogsaa i den kommende Tid, vil mærkes paa mindsket Indkomst paa Formueskatten. Jeg tror heller ikke, at nogen vil staa op og forlange, at jeg skulde have taget en anden Stilling end den, jeg har taget.

Endelig viser Toldafgifterne og Forbrugsafgifterne Stigning for de forløbne 5 Maaneder, og vedvarer denne Opgang, skulde disse Afgifter kunne indbringe 10 à 12 Mill. Kr. mere end beregnet, saaledes at det omtalte Underskud i det væsentlige skulde kunne dækkes. Desværre er der enkelte Ting, der tyder paa, at der for visse Indtægtsgrupper er en Nedgang, saa de her fremførte Tal fremsættes med al muligt Forbehold.

Paa § 26 er for indeværende Aar regnet med en Merudgift paa 61 Mill. Kr., og selv om Arveafgiften kan ventes at ville indbringe ca. 5 Mill. Kr. mere end anslaaet, bliver der

tilbage et betydeligt Beløb, der engang maa dækkes ved et fast Laan. Naar der vedtages store Udgiftsbevillinger til Iværksættelse af Arbejder og til Udlaan, maa der selvsagt ogsaa til sin Tid fremskaffes Dækningsmidler.

Selv om man fremdeles bør udvise den største Økonomi inden for Statsforvaltningen, kan man dog ikke med Rette hævde, at Statens Finanser er ude i et Uføre. Dette erkendes sikkert ogsaa af de fleste, men man vil saa hævde, at Befolkningen udpines ved Statens voldsomme Skattetryk. Venstrepressen har i en Artikel med Overskriften „Brandskatning“ søgt at skabe en Panikstemning, idet man skriver, at fra 1929 til nu er de af Staten opkrævede Skatter og Afgifter steget fra 419 Mill. Kr. til 456 Mill. Kr., og der føjes til, at i Løbet af de fire Kriseaar har Regeringen udskrevet ekstraordinære Skatter paa op imod en kvart Milliard Kroner.

Jeg beder ærede Medlemmer hæfte sig ved dette Ord „opkrævede“ Skatter, thi Venstrepressen, der gerne har villet fremstille denne Regering i et ugunstigt Lys og har søgt at tage saa stort et Beløb med, har ikke kunnet sige, at Staten til sin Part har opkrævet saa mange Skatter, men ved at sige, at Staten opkræver dette Beløb — hvoraf en meget stor Del gaar til Kommunerne —, vil Folk, der ikke gaar nærmere ind paa Sagen, kunne faa den Opfattelse, at det er Staten alene, der tager dette Beløb.

Ingen vil benægte, at Krisevanskelighederne har medført betydelige Skatteudskrivninger, men jeg spørger de ærede Medlemmer, som maatte være enige med Venstrepressen: Hvorledes skal man være i Stand til at gennemføre vidtgaende Reformen uden Penge, naar Udgiftsbeløbene ikke kan modsvares af tilsvarende Besparelser? — og her har man fra Venstres Side ikke kunnet yde noget Bidrag.

Det er rigtigt, at de af Staten opkrævede Skatter og Afgifter steg fra 419 Mill. Kr. til 471,5 Mill. Kr. i Femaaret 1929—30 til 1933—34. Naar Venstrepressen ikke er naaet til et saa højt Tal, er det maaske, fordi man ikke i denne Forbindelse har ønsket at pege paa, at den særlig stærke Stigning i 1933—34 skyldes Udskrivning af 20 Mill. Kr. til Lettelse af Amtskommunernes Skatter. Det er jo let nok at kritisere Regeringen for, at den udskriver Skatter, men man har selv været med til at kræve, at bl. a. disse 20 Mill. Kr. skulde udskrives. Den samlede Skatteopkrævning i Depressionsperioden har for Aarene 1930—31 til 1933—34 været 1 788 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Saafremt